

MARIE LU

BATMAN^{TM}

NÁMĚSÍČNICE

Batman

Náměsíčnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Lu
Batman – Náměsíčnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MARIE LU

BATMAN™
NÁMĚSÍČNICE

Batman created by Bob Kane with Bill Finger.

Přeložil Zdeněk Uherčík

Pro Dianne:

Bruce Wayne by byl šťastný, kdybys byla jeho přítelkyní.

PROLOG

Krev pod nehty jí šla na nervy.

Zatracené laciné rukavice, pomyslela si rozmrzele. Dnes večer si dokonce natáhla dvoje, ale stačilo nešikovné máchnutí nožem, aby ostří prořízlo obě vrstvy. Teď měla na ruku krev. *Taková hloupost*. Kterékoli jiné noci by si dala načas a pečlivě a metodicky by vyškrábala rudé šupinky zpod nehtů. Hezky by očistila jeden po druhém. Ale teď na to neměla čas.

Rychle, rychle.

Na podlahu sídla dopadalo měsíční světlo a odhalovalo část nahého mrtvého mužského těla. Dívka si pomyslela, že krvácí nějak zvláště, jinak než ostatní. Krev pod ním vytvářela dokonale kruhovou kaluž, která vypadala jako jemná čokoládová poleva na dortu.

Znovu si povzdechla, zastrčila sprej s červenou barvou do batohu a ze země posbírala několik hadrů. Na stěně za ní zasychal symbol, který právě ve spěchu nastříkala.

Dnes bylo všechno načasované úplně špatně. Od nečekaných komplikací s bezpečnostním systémem u vchodu do sídla sira Granta až po to, že je překvapil, přestože měl spát jako dudek. Měli málo času. Ona měla málo času. To nesnášela ze všeho nejvíc.

Rychle sesbírala nářadí rozházené po ložnici a nacpala je do batohu. Jak procházela podél oken, měsíční světlo jí v pravidelných intervalech dopadalo do obličeje. Matka jí říkávala, že už od narození vypadá jako panenka. Měla veliké jasné černé oči, neuvěřitelně dlouhé řasy, jemný nos, rty jako růžové poupátko a alabastrovou pleť. Úzké rovné obočí jí dodávalo výraz zranitelné laně.

A to byla její výhoda. Nikdo do poslední chvíle nevěděl, co se vlastně děje. Dokud jeho krev nepotřísnila její nehty.

Ve spěchu se jí rozpustily vlasy a jako proud černé řeky se jí rozprostřely přes ramena. Na okamžik se zastavila a stáhla si je do uzlu. Nedělala si starost, jestli se pár vlasů uvolnilo a spadlo na podlahu. Sice by tak zanechala stopu pro policii, ale pokud uteče včas, nebude na tom záležet. Na takhle zmatený ústup nebyla vůbec zvyklá.

Zabiju je, pomyslela si trpce. Muset tohle uklízet...

Nocí se ozvalo vzdálené kvílení sirén.

Ztuhla, pootočila se směrem, odkud zvuk přicházel, a napjatě naslouchala. Rukou se instinktivně dotkla jednoho z nožů, které měla připevněné na stehně. Rozeběhla se. Běžela jako stín, naprosto tiše. Jediný zvuk vydávalo tlumené bouchání batohu do zad. Za běhu si vytáhla černý šál až pod oči a nasadila si černé brýle. Přes skla brýlí se vnitřek sídla proměnil v rastr zelených souřadnicových čar a tepelných stop.

Sirény se rychle blížily.

Zastavila se, aby popadla dech, a naslouchala. Sirény se teď blížily z různých stran. Obkličovaly ji. *Rychle, rychle.* Téměř skrytá ve stínech seběhla po schodech a v přízemí zahrnula ostře doleva. Nemířila k hlavnímu vchodu, ale do sklepa. Napíchnutý bezpečnostní systém uzamkl hlavní dveře zevnitř, ale její únikovou cestou byl sklep. Tam byla všechna čidla vypnutá a zámky na oknech měla pod kontrolou.

Když doběhla do sklepa, sirény už vydávaly ohlušující zvuk. Policie byla na místě.

„Otevřít okno A,“ zamumlala do mikrofonu. Zámek na okně v protější stěně poslušně cvakl. Policisté budou u hlavního a zadního vchodu, ale pokud nevědí, že v suterénu je malé okno, nenapadne je hlídat boční strany budovy. Rozběhla se ještě rychleji.

Vyšvihla se na parapet a během několika vteřin se jako had protáhla oknem. Od hlavního vchodu slyšela, jak nějaký policista křičí do megafonu, a brýle jí ukazovaly tepelné stopy nejméně tuctu policejních těžkooděnců v přilbách, zakleknutých s puškami namířenými na vchod sídla.

Vyskočila na nohy, posunula si brýle na čelo a chtěla se rozběhnout. Zalilo ji však oslňující světlo.

„Ruce vzhůru!“ ozvalo se několik hlasů současně. Slyšela cvakání natahovaných závěrů a zuřivé štěkání psů. Psovodi je jen stěží zadržovali na místě. „Na kolena! Dělej!“

Našli ji. Chtělo se jí klít. *Rychle, rychle*. Bylo pozdě. Aspoň že se ostatním podařilo utéct. Blesklo jí hlavou, že by mohla vytáhnout nože, skočit na nejbližšího policistu a použít ho jako rukojmí.

Ale bylo jich na ni moc a v ostrém světle špatně viděla. Sotva by se pohnula, vypustili by psy a ona rozhodně neměla v úmyslu nechat se roztrhat.

Zvedla ruce nad hlavu.

Srazili ji na zem a vmáčkli jí obličej do trávy a štěrku. Zahlédla svůj odraz v hledí policejních přileb a hlavně pušek namířené na svou hlavu.

„Máme ji!“ vykřikl jeden policista do vysílačky. Hlas měl ochraptělý vzrušením a strachem. „Dostali jsme ji! Zůstaňte na...“

Dostali jste mě, pomyslela si, když na zápěstí ucítila studená pouta. Ale neodpustila si pohrdavý úšklebek.

Dostali jste mě... prozatím.

KAPITOLA 1

Pokud by Bruce Wayne měl patřit k nějakému autu, bylo by to tohle. Zbrusu nový zakázkový Aston Martin. Dravý, elegantní, antracitově černý, s kovově lesklým proužkem na kapotě a střeše.

Právě se snažil z vozu vymáčknout, co se dalo. Vychutnával si zvuk motoru a reakce auta na sebemenší dotek, když se krátce před západem slunce proháněl po silnicích v okolí Gotham. Vůz byl darem od firmy WayneTech, která do něj nacpala své nejnovější bezpečnostní prvky. Byl to výsledek historické spolupráce mezi legendární automobilkou a Wayneovým impériem.

Bruce se prohnal další ostrou zatáčkou a pneumatiky dotčeně zahvízdaly.

„Slyšel jsem to,“ řekl Alfred Pennyworth z displeje na přístrojové desce a přísně si Bruce změřil. „V zatáčkách trochu zpomalte, pane Wayne.“

„Tahle auta se nedělají na pomalé projíždění zatáček, Alfredě.“

„Také se nevyrábí proto, aby se rozbíjela.“

Bruce se koutkem úst usmál na svého poručníka. Otočil vůz zpátky k mrakodrapům Gotham a slunce se odrazilo na jeho slunečních brýlích. „Vy mi ale vůbec nevěříte, Alfredě. Přece jste to byl vy, kdo mě učil řídit.“

„Učil jsem vás snad jezdit jako ďábel?“

„Jako *šikovný* ďábel,“ upřesnil Bruce a zlehka otáčel volantem. „Navíc je to dar od firmy Aston Martin a je nadupaný bezpečnostními technologiemi WayneTech. A řídím ho dnes jen kvůli tomu, abych předvedl jeho bezpečnostní prvky na dnešním dobročinném večeru.“

Alfred si povzděchl. „Ano. Vzpomínám si.“

„A jak bych je mohl předvést, kdybych si neotestoval, co tenhle mistrovský kousek dokáže?“

„Předvést bezpečnostní systémy WayneTech není totéž, jako snažit se s nimi zabít,“ opáčil Alfred tónem sušším než pouštní písek. „Lucius Fox vás požádal, abyste zavezl vůz na večírek, aby si o něm tisk mohl udělat dobrou představu.“

Bruce se prohnal další serpentinou. Vůz průběžně propočítával parametry cesty a před Brucem se na čelním skle objevovaly a zase mizely řady průhledných čísel. Vůz mapoval okolí do nejmenšího detailu a reagoval s fantastickou přesností.

„Přesně to dělám,“ opáčil s očima navrch hlavy Bruce umíněně. „Snažím se tam být včas.“

Alfred utrápeně potřásl hlavou. Pokračoval v oprašování parapetu na Wayne Manor a sluneční paprsky zlatily jeho bledou tvář. „Lucius si myslel, že je to dobrý nápad. Za to bych ho přerazil.“

Bruce se pousmál. Někdy měl dojem, že se jeho poručník svým ostražitým, ledově modrým pohledem výrazně podobá vlkovi. Během posledních let se Alfredovi ve vlasech objevilo několik šedin a vrásky kolem očí se prohloubily. Bruce napadlo, jestli to nemá na svědomí on sám. Trochu ubral plyn. Ale opravdu jenom trochu.

V tuto večerní dobu mohou lidé zahlédnout netopýry vydávající se na noční lov. Když se Bruce blížil do centra, spatřil proti obloze tmavý obrys hejna netopýrů, kteří vylétali z temných městských zákoutí, aby se připojili ke zbytku kolonie.

Bruce ucítil známý záchvěv nostalgie. Jeho otec kdysi vyčlenil část pozemků poblíž sídla jako jedno z největších netopýřích hnízdišť ve městě. Bruce si stále dobře pamatoval, jak jako dítě seděl na trávniku před sídlem a zapomínal na všechny své hračky, když mu otec ukazoval tvory, kteří po tisících vylétali do soumraku a vytvářeli na obloze táhlou spirálu. Otec říkal, že každý z nich je jedinečný, ale přesto se nějak dokážou pohybovat společně jako jedno tělo.

Při té vzpomínce Bruce pevně sevřel volant. Škoda že tady jeho otec není. Měl by sedět na sedadle spolujezdce a spolu s ním pozorovat netopýry. Ale to samozřejmě nebylo možné.

Ulice v blízkosti centra byly stále špinavější, až nakonec mrakodrapy zastínily slunce a prostor mezi nimi se ponořil do stínu. Prohnal se kolem Wayne Tower a Seco Financial Building, kde v uličkách zahlédl několik stanů. Ztělesnění nejhlubší chudoby zde kontrastovalo s majákem obrovského bohatství. Poblíž se nacházel napůl opravený Gothamský most. Pod ním stály roztroušené a zanedbané domky těch méně majetných.

Bruce si z dětství nic takového nepamatoval. Ve vzpomínkách viděl Gotham jako impozantní džungli z betonu a oceli plnou drahých aut a portýrů v černých livrejích. V paměti mu utkvěla vůně nové kůže, pánské kolínské a dámských parfémů. V duchu viděl nablýskané haly luxusních hotelů a palubu jachty, na níž se odrážela světla přístavu.

S rodiči po boku vídal jen tu dobrou stránku. Nemohl vidět graffiti, stoky plné špíny, opuštěná auta a lidi shrbené ve stinných koutech, cinkající mincemi v papírových kelímcích. Jako opečovávané dítě viděl jen to, co mohl Gotham za správnou cenu nabídnout, ale nikoli to, co ukazoval za nízkou cenu.

To vše se změnilo jedné osudné noci.

Bruce už dopředu věděl, že až se mu zpřístupní svěřenecké fondy, bude myslet na své rodiče. Ale přestože na to byl připravený, způsobovaly mu takové vzpomínky hlubokou bolest.

Zahnul na odbočku vedoucí k Bellingham Hall. Chodník před budovou a schodiště vedoucí k ní pokrýval červený koberec. U příjezdové cesty stála smečka paparazzi, a jakmile uviděli vůz, spustily blesky jejich fotoaparátů kulometnou palbu.

„Pane Wayne.“

Bruce si uvědomil, že s ním Alfred stále mluví o bezpečnosti. „Poslouchám, Alfredě.“

„O tom pochybuji. Zaznamenal jste, že jsem říkal, abyste si na zítřek domluvil schůzku s Lucie Foxem? Budete s ním spolupracovat celé léto. Aspoň byste měli začít pracovat na nějakém podrobnějším plánu.“

„Ano, pane.“

Alfred přestal oprašovat a změřil si ho přísným pohledem. „A chovejte se slušně. Rozumíte?“

„Celou dobu budu stát v koutě a ani nešpitnu.“

„Opravdu zábavné, pane Wayne. Beru vás za slovo.“

„Ani mi nepopřejete k narozeninám, Alfredě?“

V tu chvíli se Alfred konečně usmál a jeho přísné rysy zjihly. „Všechno nejlepší k osmnáctým narozeninám, pane Wayne,“ řekl a pokývl. „Pořádáním tohoto večírku dokazujete, že jste Martin syn. Byla by na vás pyšná.“

Bruce při zmínce o své matce na okamžik zavřel oči. Namísto oslav jeho narozenin pořádala každoročně dobročinný večírek, jehož celý výtěžek šel na Městský fond ochrany práva. Jeho členové obhajovali u soudu ty, kteří si to nemohli dovolit. Když teď starost o rodinné jmění oficiálně přešla na jeho bedra, chtěl Bruce v téhle tradici pokračovat.

Jste Martin syn. Bruce nevěděl, co na takovou chválu říct. „Děkuji, Alfredě. Nečekejte na mě.“

Obrazovka potemněla. Bruce zastavil před budovou. Zatímco paparazzi na něho zvenku pokřikovali, on chvíli jen seděl a snažil se uklidnit zjitřené emoce.

Vyrůstal ve světle reflektorů a léta byl zvyklý na titulky o sobě a svých rodičích. OSMILETÝ BRUCE WAYNE JEDINÝM SVĚDKEM VRAŽDY SVÝCH RODIČŮ! BRUCE WAYNE ZDĚDÍ POHÁDKOVÉ BOHATSTVÍ! OSMNÁCTILETÝ BRUCE WAYNE JE NEJBOHATŠÍM MLADISTVÝM NA SVĚTĚ! A tak dál a tak dál.

Alfred už dříve zařídil zákaz přiblížení pro fotografy, kteří upírali své objektivy do oken Wayne Manor, a Bruce jednou přiběhl ze školy vyděšený a v slzách, když chybělo jen málo, aby ho bezohlední paparazzi přejeli autem. První roky se před nimi snažil skrývat, jako kdyby uzavření se ve svém pokoji znamenalo, že bulvár nepřijde s novými výmysly.

Ale člověk se může před skutečností buď ukrýt, nebo se s ní vypořádat. Postupně si Bruce vytvořil obranu a uzavřel s tiskem tichou dohodu.

Nechá se fotografovat ve společnosti a tisk se na oplátku soustředí na témata podle jeho výběru. Právě teď byl tématem příspěvek WayneTechu k větší bezpečnosti Gotham. K tomu patřilo všechno od nové zabezpečovací technologie pro bankovní účty města přes drony, které by pomáhaly gothamské policii, až po automobilové bezpečnostní prvky, které se chystal poskytnout jako otevřenou technologii všem automobilkám.

Několik let strávil Bruce nespočet hodin skloněný nad pracovním stolem ve svém pokoji, jako posedlý poslouchal policejní hlášení nebo se sám probíral starými případy. Spálil tucty žárovek ve stolní lampě, když rozebíral prototypy WayneTechu, prohlížel si lesklé mikročipy a umělé klouby, když studoval technologie, které jeho společnost vyvíjela pro bezpečnější město.

Pokud by cenou za prosazování takových věcí mělo být jeho objevování se ve zprávách, pak byl ochoten ji přijmout.

Když přiběhl portýr a otevřel dveře vozu, potlačil Bruce rozladění, jedním plynulým pohybem vystoupil a věnoval novinářům bezchybný úsměv. Fotoaparáty cvakaly jako o závod. Dvojice osobních strážců v černých oblecích a tmavých brýlích tlačila lidi zpátky a uvolňovala mu cestu, ale novináři se dál mačkali, napřahovali mikrofony a křičeli otázky.

„Těšíte se na maturitu?“

„Užíváte si bohatství?“

„Jaké to je být nejmladším miliardářem na světě?“

„S kým chodíte, Bruci?“

„Hej, Bruci, podívejte se sem! Úsměv!“

Bruce poslechl a nabídl jim uvolněný úšklebek. Věděl, že je fotografický. Byl vysoký, štíhlý, v pobledlé tváři zářily safírově modré oči, černé vlasy měl pečlivě sčesané dozadu, zakázkový oblek mu dokonale seděl a černé polobotky se blýskaly. „Dobrý večer,“ řekl a krátce postál před vozem.

„Bruci!“ vykřikl jeden paparazzi. „To auto jste si právě koupil?“ zeptal se a významně mrkl. „Už si užíváte svůj svěřenecký fond?“

Bruce si ho změřil pohledem, ale neskočil mu na vějičku. „Tohle je nejnovější Aston Martin, plně vybavený bezpečnostní technologií WayneTechu. Máte exkluzivní možnost prohlédnout si jeho interiér.“ Ukázal na vůz a jeden z jeho strážných otevřel dvířka, aby novináři viděli dovnitř. „Děkuji, že jste přišli na dnešní dobročinný večírek mé matky. Hodně to pro mě znamená.“

Řekl ještě několik slov o charitě, na jejíž konto půjde výtěžek večera, ale všichni ho překřikovali a jeho slov si nikdo nevšímal. Bruce jim unaveně čelil a na chvíli si připadal osamělý a přemožený přesilou. Snažil se dohlédnout za bulvární paparazzi, kde by mohli být novináři ze seriózních deníků. V duchu už viděl zítřejší titulky. BRUCE WAYNE VYHAZUJE PENÍZE ZA AUTO ZA MILION DOLARŮ! ČERSTVÝ MAJITEL SVĚŘENECKÝCH FONDŮ NEZTRÁCÍ ČAS! Ale mezi nimi přece jenom bude pár pravdivých článků, které

se budou týkat skutečné práce Wayne Techu. To bylo podstatné. Proto fotografování ještě nějakou chvíli strpěl.

Poté vykročil po schodech ke vchodu do budovy. Někteří z hostů postávali na vrcholku schodiště. Byla tady smetánka Gothamů, někteří členové městské rady, houfy obdivovatelů. Bruce si uvědomil, že si všechny z davu nějak škatulkuje. Tenhle sebezáchovný zvyk si osvojil po smrti rodičů. Byli zde lidé, kteří by ho pozvali na večeři jen proto, aby z něho vytáhli nějaké drby. Lidé, kteří by zradili své přátele, aby se stali jeho přáteli. Několik bohatých spolužáků, kteří ho pomlouvali jen z čiré závisti. Dívky, které by udělaly cokoli, aby s ním měly schůzku, a hned po ránu by s podrobnostmi běžely do bulváru.

Navenek ale zachovával klid a s každým se zdvořile pozdravil. Ke vchodu už zbývalo jen několik schodů. Už stačí jen vejít a uvidí...

„Bruce!“

Z davu se ozval známý hlas. Bruce pohlédl vzhůru. Dívka stála na vrcholu schodiště, stoupala si na špičky a mávala na něho. Černé vlasy jí spadaly na ramena a světlo dopadající ze vstupní haly zdůrazňovalo její hnědou pokožku a oblou křivku boků. Její flitry pošíťe šaty se při každém pohybu stříbrně zaleskly. „Hej! Tady jsem!“

Bruceovi se ulevilo. Tohle byla *Dianne Garciová*. Ta patřila do kategorie normálních lidí.

Když k ní došel, instinktivně se otočila zády k davu za hedvábným provazem pod schodištěm, aby ho chránila před blesky fotoaparátů.

„To se teď nosí, chodit pozdě na vlastní narozeniny?“

Vděčně na ni zamrkal a sklonil se těsně k jejímu uchu. „Samozřejmě.“

„Tenhle večer je úplný blázeňec,“ pokračovala. „Myslím, že dnešní výtěžek bude nový rekord.“

„Díkybohu,“ opáčil a vzal ji kolem ramen. „Jinak by bylo všechno to pözování před fotografie k ničemu.“

Zasmála se. Tahle dívka kdysi vyrazila zub klukovi, který obtěžoval její kamarádky, kvůli sázce se v maturitním ročníku naučila nazpaměť

první kapitolu *Příběhu dvou měst* a hodinu dokázala civět do jídelního lístku, aby si pak objednala stejný burger jako vždycky. Teď mu láskyplně odsunula ruku, popadla ho za loket a odvedla otevřenými dveřmi dovnitř. Paparazzi nechali za zády.

Uvnitř bylo tlumené namodralé světlo, lustry zavěšené pod stropem vrhaly stříbřité a bílé odlesky. Dlouhé stoly plné jídla zdobily ledové sochy, na jiných stolech byly rozloženy aukční předměty, které se lehce chvěly v rytmu hudby.

„Myslel jsem, že máš dnes přijímačky na vysokou,“ snažil se překřičet rámus, když si Dianne vzala z podnosu citronový zákusek. „Ne že by mi vadilo, že jsi tady, pochopitelně.“

„Už to mám za sebou,“ opáčila Dianne s plnými ústy. „Je to v pohodě. Babička potřebovala, abych si odpoledne vyzvedla bratra. A kromě toho jsem tě nemohla připravit o svoji společnost.“ Naklonila se a přešla do tajemného šepotu. „Tím ti chci naznačit, že pro tebe nic nemám.“

„Vůbec nic?“ vyhrkl Bruce a teatrálně si přitiskl ruku na srdce. „To bolí.“

„Jestli chceš, mohla bych ti upéct dort.“

„Jen to ne.“ Když se Dianne minule snažila něco upéct, podpálila Bruceovi kuchyň. Celou hodinu pak schovávali sežehnuté závěsy, aby Alfred na nic nepřišel.

Stiskla mu loket. „Tak se budeš muset spokojit s večeří.“

Už před lety se Bruce, Harvey a Dianne dohodli, že si k narozeninám nebudou dávat žádné dárky, ale v den narozenin se vždy sejdou v oblíbené restauraci. Ani dnes tomu nebude jinak. Po dobročinném večírku přestane být Bruce miliardárem a stane se z něho obyčejný kluk před maturitou, který bude se svými přáteli žertovat nad opulentními burgery a mléčnými koktejly.

„No a?“ zeptal se Bruce. „Jak ti dopadly přijímačky?“

„Zkoušející z mých odpovědí neomdlel hrůzou, takže bych řekla, že asi dobře.“ Pokrčila rameny.

Tímto způsobem naznačovala, že excelovala, ale ona vynikala ve všem. Bruce už znal to pokrčení ramen pokaždé, když zlehčovala své úspěchy. Měla skvělé výsledky u přijímacích zkoušek, předem byla přijata na jakoukoli univerzitu, kterou si vybere, a za měsíc bude mít za jejich třídu proslov na maturitní oslavě.

„Blahopřeju. Ale to jsi už zřejmě slyšela i od Harveyho.“

Usmála se. „Harvey mě jen celý večer prosí, abych ho nenechávala samotného na tanečním parketu. Víš přece, jak obě jeho levé nohy rády tančí.“

Bruce se zasmál. „Není tam teď sám?“

Dianne se rošťácky ušklíbala. „Tu chvílku beze mě přežije.“

Blížili se k tanečnímu parketu a hudba byla stále hlasitější. Nakonec prošli dvoukřídlými dveřmi a ocitli se na balkonu nad sálem. Podlaha duněla a dole se valila mlha. Na pódiu pod nimi stál za mixážním pultem DJ a kýval hlavou do rytmu. Na obrovské obrazovce, která za ním sahala od podlahy ke stropu, se míhaly pestré tvary.

Dianne si přiložila dlaně k ústům a vykřikla ze všech sil: „Je tady!“

Parketem otrásl jásot, který přehlušil i dunící hudbu. „Všechno nejlepší!“ ozvalo se najednou z mnoha hrdel a Bruce se usmál a zamával lidem na parketu. DJ zrychlil rytmus hudby a dav dole se proměnil v moře mávajících rukou.

Bruce se nechal ovládnout tepavým rytmem a všechno ostatní pustil z hlavy. Dianne ho vedla dolů po schodech a mezi dav na parketu. Zdravil se s lidmi, někteří si s ním dělali selfie a za chvíli ztratil Dianne z dohledu. Nakonec kolem sebe viděl jen změť známých a neznámých tváří, které v záblescích neonů na okamžik vyskakovaly ze tmy.

Támhle je. Dianne našla Harveyho Denta, který byl ve světle neonů a laserů bledý jako stěna a ze všech sil se snažil pohybovat do rytmu. Bruce se při tom pohledu musel usmát a začal si k nim razit cestu. Zamávali na něho.

„Bruci!“

Otočil se po hlase, ale než stačil odpovědět, někdo ho popadl za

rameno. Uviděl rozšklebený obličej, ze kterého zářily bělostné zuby. „Hej! Všechno nejlepší k narozkám, chlape!“

Byl to Richard Price, syn současného starosty Gotham. Bruce překvapeně zamrkal. Bylo to už několik měsíců, co spolu naposledy mluvili, ale Richard za tu dobu o několik centimetrů povyrosl, takže Bruce se musel dívat trochu vzhůru, aby mu viděl do očí. „Nečekal jsem tě tady.“

„Přece bych nepřišel o tvůj mejdan? To nikdy,“ opáčil Richard. „Táta je tady taky. Tedy aspoň v aukční síni. Nechyběl na žádném z dobročinných večírků tvé matky.“

Bruce opatrně přikývl. Kdysi bývali nejlepšími přáteli. Žili na opačných koncích exkluzivní čtvrti přístupné jen střeženou branou, chodili na stejnou střední školu, na stejné večírky, dokonce i na lekce kickboxu ve stejné tělocvičně. V Bruceově pokoji hráli společně videohry a smáli se hloupostem, až je z toho bolelo břicho. Dokonce i teď cítil Bruce při té vzpomínce tlak na prsou.

Ale jak oba dospívali, věci se postupně měnily a Richard se zařadil do vlastní specifické kategorie: přítel, který volá, jen když od tebe něco potřebuje.

Bruce přemýšlel, co to bude tentokrát.

„Hele,“ řekl Richard a pohledem těkal ze strany na stranu. Stále držel Bruce za rameno a ukázal k východu. „Můžu s tebou někde mluvit? Bude to jen minutka.“

„Jasně.“

Vyšli na chodbu, kde hudba zněla tlumeněji, ale Bruceovi ještě chvíli zvonilo v uších. Richard se otočil a s dychtivým úsměvem pohlédl na Bruce. Tomu se mimoděk trochu ulevilo. Tenhle úsměv měl vždycky, když jako dítě objevil něco vzrušujícího a chtěl se s ním o to podělit. Možná opravdu jen přišel oslavit Bruceovy narozeniny.

Richard přistoupil blíž a ztišil hlas. „Hele, jde o tátu. Pořád se mě ptá, jestli mám na prázdniny domluvenou nějakou praxi. Pomůžeš mi s tím?“

Jiskřička naděje pohasla stejně rychle, jako vzplála, a vystříдалo ji dobře známé zklamání. Richard zase něco potřeboval. „Můžu o tobě říct Luciusi Foxovi. WayneTech hledá brigá...“

Richard zavrtěl hlavou. „Ne, já přece nikam na praxi nechci. Chci jen, aby ses tátovi párkrát zmínil, že přes léto dělám ve WayneTechu, a občas mě pustil do firmy.“

Bruce se na něho zamračil. „Chceš říct, že ti mám pomoci předstírat, že máš praxi, aby tě s tím otec přestal obtěžovat?“

Richard váhavě přikývl. „Tohle je poslední léto před vejškou. Nechci ho strávit v práci, víš, jak to chodí, Wayne, ne? Jenom řekni tátovi, že dělám s Lucusem. To přece nebude nic složitého.“

„A jak to chceš utajit?“

„Říkám ti – občas mě pustíš do WayneTechu, vyfotíš mě na recepci nebo tak něco. Víc táta nepotřebuje vidět.“

„Nevím, člověče. Jestli Lucius něco zjistí, řekne to tvému tátovi.“

„Ale no tak, Bruce! Kvůli starým časům.“ Richard zatřásl Bruceovi ramenem a pořád se usmíval. „Je to přece tvoje firma, ne? Copak ti ten trouba bude říkat, co máš dělat?“

Bruce se naježil. Richard se k Luciusovi lísal od chvíle, kdy se poprvé setkali. „Nebudu tě krýt. Jestli chceš tátovi tvrdit, že máš praxi ve WayneTechu, budeš tam muset *opravdu* dělat.“

Richard otráveně zamručel. „Co je to s tebou?“

„Proč na mě tlačíš?“

„Stačí, aby ses jednou dvakrát zmínil před mým tátou. Přece tě neubyde.“

Bruce zavrtěl hlavou. Když byli mladší, Richard se často znenadání objevil u zadního vchodu, bez dechu něco říkal do domácího telefonu a v ruce držel nejnovější hru nebo poslední sadu figurek akčních hrdinů. Od jisté doby přestaly být jejich tématy oblíbené filmy a Richard namísto toho Bruce žádal, aby si mohl okopírovat jeho domácí úkol, aby za něho dodělal jeho část skupinové práce nebo za něho ztratil slovo.

Kdy k té změně došlo? Ani teď nebylo Bruceovi zřejmé, kdy nebo proč se všechno pokazilo.

„To nemůžu,“ zavrtěl Bruce hlavou. „Promiň.“

V tu chvíli to vypadalo, jako kdyby se Richardovi uzavřely zorničky. Upřeně se na Bruce díval, jako kdyby čekal, že ještě uslyší jinou odpověď. Když ale nepřišla, ušklíbl se a vrazil ruce do kapes. „No jo, tak nic,“ zamumlal, obešel Bruce a zamířil pryč. „Já vím, co za tím vězí. Je ti osmnáct a do klína ti spadly klíče od tvého impéria. Najednou jsi něco víc a nemůžeš pomáhat kamarádům.“

„Richard,“ zavolal za ním Bruce. Mladík se zastavil a ohlédl. „Kdybys ode mě nechtěl pomoc, byl bys tady?“

Richard mlčel a Bruce snadno uhodl, že odpověď by zněla ne. Richard jen pokrčil rameny, otočil se a beze slova odešel.

Bruce chvíli stál a poslouchal hudbu, která sem zevnitř tlumeně doléhala. Náhle měl pocit, jako kdyby sem nepatřil, jako kdyby to ani nebyl jeho večer. Představil si dav svých spolužáků a přátel na tanečním parketu a napadlo ho, jestli by tady kromě Dianne a Harveyho vůbec někdo byl, kdyby se jmenoval jinak. Ti paparazzi venku by tam nebyli určitě.

Kdyby byl Bruce Wayne jen obyčejný kluk ze sousedství, zajímal by vůbec někoho?

Bruce se už nevrátil na taneční parket, ale prošel chodbou a nějakými dveřmi vyšel ven. Obešel budovu až k hlavnímu vchodu. Reportéři se už nabažili Aston Martina a na vrcholku schodiště čekali na přicházející a odcházející celebrity. Bruce nepozorovaně došel k vozu a nastoupil do něj. Jeden z osobních strážců, kteří hlídali paparazzi, ho zahlédl v okamžiku, kdy zabouchl dvířka a nastartoval.

„Pane Wayne!“ vykřikl, ale Bruce mu jen úsečně pokývl. Okénkem zahlédl, že někteří paparazzi se otočili jeho směrem a uvědomili si, že odjíždí. Vytřeštili oči, přestali se mezi sebou bavit a něco křičeli.

Ale Bruce prudce sešlápl plyn dřív, než k němu kdokoli sta-

BATMAN

čil doběhnout. Budova se ve zpětném zrcátku rychle zmenšovala. Možná od něho bylo nezdvořilé opustit večer tak brzy, být chvíli sám, když každý chtěl jeho čas pro sebe. Ale nezpomalil a neohlédl se.

KAPITOLA 2

Neony se rozpíjely na asfaltu ulic večerního Gotham. V tuto hodinu bylo v ulicích málo aut a Bruce slyšel jen šustění pneumatik na vozovce a svištění větru, zkrátka zvuky, které doprovázejí jízdu po silnici. Právě tohle Bruce přitahovalo ke strojům. Chovaly se podle algoritmů, nikoli podle emocí. Když sešlápl pedál, reagoval vůz jenom jediným způsobem.

V dálce za sebou viděl reflektory vozů paparazzi, kteří se ho snažili pronásledovat. Opovržlivě se pousmál a hnal ručičku tachometru ke stále vyšším číslům. Okolní svět se rychle proměnil v rozmazané šmouhy.

Ozvalo se ostré pípnutí a po něm se vozem rozezněl elektronický hlas: „Vaše současná rychlost není vhodná pro tento povrch.“ Ve stejný okamžik se v rohu čelního skla rozzářila doporučená rychlost a rozblíkal se symbol pro snížení rychlosti.

„Zrušit,“ řekl Bruce. Poplach pohasl. Cítil, jak se vůz přimkl k vo-

zovce. Kdyby sám jen trochu znejistěl, vůz by všechno automaticky vyrovnal.

Aspoň že všechny systémy WayneTechu pracují, jak mají. Lucius to moc rád uslyší.

Zazvonil telefon instalovaný ve voze. Letným pohledem na číslo zjistil, že volá Dianne. Než hovor přijal, nechal telefon chvílku zvonit. Hlas Dianne a hluk večírku v pozadí zaplnily interiér vozu.

„Bruci?“ překřikovala hudbu a hlasy. „Kam jsi zmizel? Viděla jsem, jak odcházíš s Richardem, ale pak jsem slyšela, že ses vypařil a...“

„Ano, odešel jsem,“ opáčil Bruce.

„A jsi v pořádku?“ ozval se Harveyho napjatý hlas.

„Jsem v pohodě,“ ujistil je Bruce. „Nemějte obavy. Jenom jsem potřeboval vypadnout trochu na vzduch a vyčistit si hlavu.“

Na druhém konci bylo chvíli ticho. „Dělej, co potřebuješ,“ řekla nakonec Dianne.

„Kdybys nás potřeboval, vyrazíme za tebou,“ dodal Harvey.

Bruce se po jejich slovech trochu uvolnil. Všichni tři se už znali natolik, že dokázali vycítit náladu toho druhého. Nebylo třeba nic vysvětlovat. Prostě věděli.

„Díky.“ Pak zavěsil.

Neměl ani ponětí, kam vlastně jede, ale po nějaké době si uvědomil, že se dlouhou objížďkou vrací k sídlu. Sjel z dálnice na místní silnici a míjel řady zanedbaných špinavých činžáků prolezlých vlhkostí. Na šňůrách natažených mezi okny se schlíple pohupovalo prádlo. Z kanálů stoupala pára. Svižně se proplétal mezi ostatními vozy, na křižovatce ostře zahrnul a zastavil na červenou.

Kousek od něho nějaký stařec právě zalézal do improvizovaného přístřešku, na konci bloku si jiný muž vycpával boty novinami. Několik dětí si hrálo v uličce přeplněné odpadky.

Odvrátil se. Tady nemá co pohledávat. A přesto tady byl, projížděl slumem ve voze, který stál víc, než kdokoli ze zdejších vydělá za celý život. Má vůbec právo cítit smutek, když toho od života dostal tolik?

Jeho rodiče celý život bojovali za zlepšení podmínek v podobných ulicích. A ve stejných ulicích byla prolita jejich krev. Naskočila zeleň, Bruce se zhluboka nadechl a sešlápl plyn. Gotham byl rozvrácený v mnoha směrech, ale ne nezvratně. Najde způsob, jak to napravit. To byla jeho úloha.

Po chvíli z ulic zmizely rozbité pouliční lampy a vytlučená okna. Paparazzi byli pomalejší, ale přesto ho doháněli. Jestli je teď nesetřese, oblehnou bránu sídla a budou vymýšlet bulvární titulky, proč tak brzy zmizel z oslavy. Přimhouřil oči a držel nohu na plynu, dokud se znovu neozvalo varovné pípání.

Na dalších semaforech uslyšel ozvěnu policejních sirén.

Napadlo ho, jestli to není kvůli němu, jestli ho policie nepronásleduje kvůli vysoké rychlosti. Pak si ale uvědomil, že hluk se ozývá někde před ním a policejních vozů bude zřejmě několik desítek.

I přes mizernou náladu se ho zmocnila zvědavost. Zamračeně naslouchal nepříjemnému kvílení. Strávil hodně času sledováním kriminálních případů, a jakmile zaslechl policejní sirénu, zpozorněl. Už jenom jejich množství bylo v téhle luxusní obchodní čtvrti značně neobvyklé. Bruce odbočil ze směru, který by ho zavedl zpátky k Wayne Manor, a zamířil za zvukem sirén.

Za další zatáčkou byl už jakot sirén ohlušující a u krajních domů v ulici blikala záplava červených a modrých světel. Křížovatku uzavíraly bílé zátarasy a žluté policejní pásy. I z dálky Bruce viděl hasičské vozy, černé dodávky zásahové jednotky a siluety policistů pobíhajících před reflektory vozů.

Vozem opět zazněl elektronický hlas a na čelním skle se objevila průhledná mapa. „Rozsáhlá policejní akce na trase. Návrh nové trasy.“

Hrud' se mu sevřela strachem.

Letmo pohlédl na mapu a před zátarasy prudce zabrzdil. Právě včas, aby zaslechl nezaměnitelný zvuk výstřelů.

Tenhle zvuk znal až příliš dobře. Při vzpomínce na smrt rodičů se mu zatočila hlava. *Další vloupání. Vražda. Proto tyhle manévry.*

Vzápětí zavrtěl hlavou. *Ne, tohle bude něco jiného.* Na vloupání je tady příliš mnoho policistů.

„Vystupte z vozu a zvedněte ruce nad hlavu!“ ozval se hlas policistky zesílený megafonem a několikanásobnou ozvěnou se odrazil od bloků domů. Bruce se rychle ohlédl jejím směrem. Na okamžik si myslel, že výzva patří jemu, ale pak si všiml, že policistka k němu stojí zády a dívá se na roh budovy nesoucí nápis Bellingham Industries & Co. „Obklíčili jsme tě, Náměsíčníku! Tohle je poslední varování!“

Jiný policista přiběhl k Bruceovu vozu a zuřivě na něho mával, aby jel pryč. „Okamžitě to otočte!“ křičel ochraptěle. „Tady teď není bezpečno!“

Než mohl Bruce odpovědět, vybuchla za policistou oslepující ohnivá koule. Ulice se otrásla.

Dokonce i uvnitř vozu Bruce ucítil náraz tepelné vlny. Všechna okna budovy se náraz rozlétla a ulici zasypaly miliony střepů. Policisté se krčili a pažemi si chránili hlavy. Kousky skla dopadaly na čelní sklo vozu jako krupobití.

Zpoza rohu zatarasených ulic vystřelil bílý vůz. Bruce okamžitě viděl, kam míří. Do úzké mezery v blokádě, kterou právě projel vůz zásahové jednotky.

Vůz se hnal plnou rychlostí k mezeře.

„Řekl jsem, vypadněte!“ zařval policista na Bruce. Po tváři mu stékal tenký pramínek krve. „To je rozkaz!“

Bruce uslyšel skřípění pneumatik prchajícího vozu na asfaltu. Snad tisíckrát byl se svým otcem v garážích, kde mu donekonečna pomáhal ladit motory z těch nejlepších aut na světě. Ve WayneTechu pak fascinovaně sledoval zkoušky upravených motorů, prototypů tryskových motorů, neviditelných technologií a nových vozů všech druhů.

Proto teď věděl, že to, co se skrývá pod kapotou toho vozu, je mnohem rychlejší než cokoli, čím disponuje gothamská policie.

Nikdy ho nechytanou.

Ale já ano.

Jeho Aston Martin je nejspíš jediný vůz široko daleko, který je rychlejší než vůz zločinců. Jediný, který má dost velký výkon a dokáže ho smysluplně pronásledovat. Bruce sledoval trasu, kudy vůz zřejmě pojedje, a pohledem ulpěl na značce na konci ulice, která ukazovala k nájezdu na dálnici.

Dostanu ho.

Bílý vůz se prohnal mezerou v zátarasech a škrtl o dvě policejní auta.

Tentokrát neunikneš, pomyslel si Bruce a sešlápl pedál.

Motor ohlušivě zařval a Aston Martin prudce vyrazil. Policista uskočil a upadl. Ve zpětném zrcátku Bruce viděl, jak vstává a mává na policejní vozy.

„Nestřílejte!“ slyšel Bruce jeho křik. „Je tam civil! Nestřílejte!“

Prchající vůz na první křižovatce prudce zahrnul a Bruce ho následoval jen s několikavteřinovým odstupem. Ulice se klikatila a pak táhlým obloukem směřovala k dálnici. Náměsíčník vyjel na nájezd a nechal za sebou oblak výfukových plynů a dvě černé šmouhy na asfaltu.

Bruce se hnal v závěsu. Jeho vůz neustále mapoval terén a ideálním obloukem vjel na nájezd a na dálnici. Bruce dvakrát poklepal na čelní sklo v místě, kde bylo vidět Náměsíčníkův vůz.

„Sleduj ho.“

Toto vybavení mělo sloužit k tomu, aby se dva za sebou jedoucí vozy navzájem neztratily. Nad bílým vozem se rozzářil zelený terčík a Aston Martin řekl: „Vůz zaměřen.“ V rohu čelního skla se objevila drobná mapa znázorňující polohu prchajícího vozu vzhledem k Bruceovi. Bílý vůz je teď v žádném případě nedokáže setřást.

Bruce přimhouřil oči a přidal rychlost. Celé tělo ho pálilo pod přívalem adrenalinu. „Zrušit,“ řekl, když se vůz pokusil zpomalit. Kličkoval mezi auty z jednoho pruhu do druhého. Aston Martin reagoval s neuvěřitelnou precizností. Přesně věděl, do jakého prostoru se ještě vejde a jak rychlý musí být.

Bruce se blížil k Náměsíčníkově vozu a Náměsíčník to věděl. Začal divoce kličkovat. Ostatní auta na dálnici jim uhybala z cesty.

Bruce a kus dálnice před jeho vozem zaplavilo světlo reflektoru. Vzhlédl a uviděl nízko letící černý vrtulník. Sledoval je. Daleko za nimi blikaly majáky policejních aut, ale jejich světlo rychle sláblo.

Co to sakra dělám? pomyslel si Bruce horečně, ale přesto neubral plyn. Místo toho se pevně opřel a sešlápl pedál až na podlahu. Nepouštěl oči z bílého kličkujícího vozu před sebou.

Už jenom kousek. Bruce byl tak blízko, že viděl řidiče, který se na něho otočil. Bílý vůz nadjel nákladnímu autu vezoucím obrovské trubky a vytlačil ho do Bruceova pruhu. Aston Martin varovně zapípal a automaticky se vyhnul. Bruce prudce trhl volantem. Hlavou mu blesklo, že narazí do boku nákladáku, ale jeho vůz na milimetr přesně vklouzl do jízdního pruhu.

V tu chvíli si Bruce, navzdory okolnostem, připadal tak nepřemožitelný, jako kdyby to byla jeho přirozená vlastnost. Soustředil se pouze na cíl a tlukot svého srdce.

„Zajeďte ke straně!“ ozvalo se z megafonu z vrtulníku. „Zastavte. Budete zatčeni. Zastavte vozidlo!“

Ale Bruce se už dotahoval na svůj cíl. Skoro. Sevřel pevněji volant a doufal, že je jeho odhad správný. Když mu šikovně ťukne do zadku, rychlost a setrvačnost vymrští Náměsíčníkův vůz do vzduchu. *To bude konec.*

Alfred mě zabije.

Bruce poklepal na volant. Nad tím, co se chystal udělat, se mu na okamžik sevřelo srdce. „Promiň, zlato,“ zamumlal ke svému autu.

Pak přidal plyn. Vůz se tentokrát snažil zastavit a Bruce cítil odpor ve volantu. „Poplach! Hrozí srážka!“

„Zrušit!“ vykřikl Bruce a najel do zadku Náměsíčníkova vozu.

Bylo slyšet skřípání kovu o kov.

Náraz mrštil Brucem dopředu a do strany, bezpečnostní pás se mu zařízl do prsou. Pneumatiky vozu před ním zaskřípaly o asfalt – mož-

ná to byly jeho, Bruce si nebyl jistý – a auto na okamžik vylétlo do vzduchu. Celé okolí viděl rozmazaně. Na vteřinku zahlédl obličej řidiče. Muž měl vytřeštěné oči a bledou pokožku potřísněnou krví.

Bílý vůz dopadl na střechu. Kovový rám se zborčil a do všech stran se rozlétly skleněné střepy. Bruce otupěle potrásl hlavou. Přestože věděl, že tohle všechno trvalo sotva vteřinu, měl dojem, že vidí, jak se kov postupně ohýbá a miliony jednotlivých střepů se rozlétají po okolí.

Policisté obklíčili bílý vůz a mířili na řidiče. Zdálo se, že je při vědomí, i když mu paže bezvládně visely.

„Ani hnout, Náměsíčníku!“ vykřikl policista. „Jsi zatčen!“

Bruceovi se znovu zatočila hlava. Zatímco se k němu blížil vztekle křičící policista, Bruce slyšel, jak se vůz spojuje s Alfredem a policií a odesílá jim souřadnice.

Bruceův poručník se ozval po prvním zazvonění. „Pane Wayne! Pane Wayne?“

„Alfrede,“ slyšel Bruce sám sebe. „Potřeboval bych vyzvednout.“ Nerozuměl, co Alfred odpověděl, nebyl si ani jistý, jestli vůbec něco slyšel. Pamatoval si jen, že se zhroutil v sedadle a celý svět se propadl do tmy.

KAPITOLA 3

Vniknutí na místo činu. Neuposlechnutí příkazů policisty. Maření výkonu.

Pokud Bruce doufal, že si ho noviny po tom pozdvižení na jeho osmnáctých narozeninách nebudou všímat, nebyl taran jeho zbrusu novým autem do vozu zločince tím nejlepším způsobem, jak to zařídit. Zvlášť ne tak krátce před maturitou.

Dobré na tom bylo jedině to, že se titulky přestaly zaobírat jeho rodiči a penězi. Tisk se soustředil na Bruceovo zdraví a titulní stránky plnily fotografie jeho zničeného vozu. Téměř okamžitě po havárii se vynořily spekulace o jeho smrti a o tom, jestli řídil opilý nebo prchal před policií.

„Docela rušné dva týdny,“ řekl Lucius Fox sedící na druhé straně stolu.

Seděli v čekárně soudní budovy a sledovali v televizním zpravodajství opakované záběry, jak Aston Martin najíždí do prchajícího vozu.

Od nehody uplynuly už dva týdny a Bruce po lehkém otřesu mozku stále ještě pobolívala hlava. Vynechal kvůli tomu celý týden školy a musel čelit věčným otázkám spolužáků a novinářů, kteří se rojili u brány sídla. Přesto cítil uspokojení, když se díval na reportáž z honičky. Každému, dokonce i Luciusovi muselo být zřejmé, že nebyl jeho zásahu, zločinec by uprchl.

Soud to ovšem nijak nezajímalo.

„Naše auto ale dělalo všechno, co mělo, ne?“ řekl Bruce. „Nebyla to dobrá zkouška bezpečnostních prvků?“

Lucius povytáhl obočí, ale přesto se pousmál. Pak si povzdechl a zavrtěl hlavou. Aspoň dnes neměl ten vyděšený výraz, jako když poprvé přišel za Brucem do nemocnice a uviděl ho na kapačkách.

„Je to moje vina,“ opáčil. „Především jsem tě neměl žádat, abys vzal vůz na ten dobročinný večírek.“

„Ale nakonec jsem byl ve správný čas na správném místě.“

„Ve špatný čas na špatném místě, Bruci. Proč jsi to udělal? Měl jsi zničeníhonic potřebu hájit spravedlnost?“

Policie mu položila stejnou otázku, ale Bruce si stále nebyl jistý odpovědí. „Asi proto, že jsem věděl, že ho můžu zastavit,“ odpověděl. „Policie by to nedokázala. Měl jsem tam snad jenom stát a dívat se?“

„Nejsi u policie, Bruci,“ opáčil Lucius, ale neznělo to jako výtky. „Nemůžeš takhle zasahovat.“

Bruce mlčel. Kdyby tehdy před lety v té uličce mohl zasáhnout, jeho život by se vyvíjel úplně jinak. „Už to neudělám,“ řekl.

Kamera teď zabírala policisty, kteří křičeli na muže v bílém autě, aby vylezl, a vzápětí ho vytáhli ven. „Řadový člen Náměsíčníků,“ říkal reportér. „Ví se o nich jen málo, přestože úřady zveřejnily jejich symbol, který po sobě na místě činu zanechávají.“

Náměsíčníci. Bruce si vybavoval, že tohle slovo tehdy večer policisté použili. Uplynulý rok se jméno téhle bandy objevovalo ve zprávách stále častěji. A hlavní podezřelý z vraždy byznysmena sira Granta byl také považován za jejího člena. Na obrazovce se objevil znak min-

ce obklopené plameny, pak stejné symboly nasprejované na stěnách míst, kde došlo ke zločinu. Na tom symbolu bylo něco znepokojivě osobního. Byl to symbol hořícího bohatství, takže se zdálo, že by to Náměsíčníci rádi udělali i Bruceovi, kdyby měli příležitost.

„Tak, Bruci,“ řekl Lucius, když reportáž skončila a běžela znovu od začátku. Opřel se a nepřítomně si prohrábl nakrátko střižené, černé kudrnaté vlasy. Osvětlení místnosti dodávalo jeho hnědé kůži namodralý lesk. „Předpokládám, že budeme muset změnit plány na léto.“

Bruce se otočil ke svému mentorovi. Lucius Fox se v pozoruhodně mladém věku stal vedoucím výzkumu a vývoje ve WayneTechu. Často se usmíval, měl jasné, ostrážitě oči a energický krok. Jako kdyby stále dychtil změnit svět.

„Stále můžu ve volném čase chodit do laboratoře,“ navrhl Bruce a upřel na Luciuse pohled plný naděje. „Hlavně nebudu řídit.“

Lucius se tomu tiše zasmál. „Ještě to promyslíme.“ Pokývl k tabletu, který ležel mezi nimi. „Svět je mnohem nebezpečnější, než si myslíš, Bruci. Snažíme se krýt ti záda.“

Bruce upíral pohled na tablet. Právě byl připojený ke svému bankovnímu účtu, přístupnému pouze prostřednictvím jeho otisků prstů a hesla. Nové zabezpečení vyvinul Lucius a WayneTech. Lucius Bruceovi vysvětlil, že pokud dojde k podezřelému pokusu o připojení se k jeho účtu, například špatným heslem, nová bezpečnostní síť spustí poplach a okamžitě na dálku uzamkne vetřelcův počítač.

Bruce přikývl. „Za tohle děkuji. Jsem zvědavý na všechno, co váš tým vymyslel.“

Luciusovi se rozzářily oči. „Naše bezpečnostní drony ještě nejsou připravené střežit Gotham, ale už jsme úspěšně nabídli naši vyspělou obrannou výzbroj do Metropolisu. Chystají se na velký nákup.“

Projekt vyspělé obranné výzbroje. Tento úkol byl jejich společnou vášní. Šifrovací technologie na zabezpečení bank v Gotham a drony pro zvýšení bezpečnosti v ulicích. Technologie, které je měly ochránit na všech frontách. „S tímhle to dokážeme, tím jsem si jistý.“

Koutkem oka Bruce znovu sledoval záběry Náměsíčníka s rukama nad hlavou. Den před tím, než ho mohli policisté vyslechnout, spáchal v cele sebevraždu, když si podřezal zápěstí propašovanou žiletkou. Policie netušila, co v té budově Náměsíčníci hledali. A jelikož byl jediný podezřelý mrtvý, ztratila svoji nejlepší stopu.

Bruce si prohlížel policejní fotografii na obrazovce a snažil se vyrovnat se se skutečností, že ten člověk, kterého před dvěma týdny viděl živého, je mrtvý. Při tom pomyslení se mu sevřel žaludek. Ten muž musel být svému šéfovi neuvěřitelně věrný, nebo z něho musel mít nesmírný strach.

Lucius pokývl směrem k televizi. „Když jsou v ulicích Náměsíčníci, mělo by k tomu dojít raději dřív než později.“ Vzpomínka na jeho zesnulé rodiče visela ve vzduchu a na okamžik se rozhostilo tíživé ticho. Lucius nakonec vstal, šel k Bruceovi a položil mu ruku na rameno. „Klid, Bruci,“ řekl laskavě.

Bruce tenhle pohled znal. Stejně se tvářil, když jednou s otcem navštívil WayneTech a Lucius – tehdy nadějný praktikant – otci popisoval nové projekty, na nichž právě pracoval. Bruce se na svého mentora také usmál. „Omlouvám se za potíže, Luciusi.“

Lucius ho znovu poplácal po rameni. „Někdy ti budu vyprávět, jaké potíže jsem dělal já ve tvém věku.“ Pak se rozloučil a vyšel z místnosti.

Bruceův telefon zapípal. Na displeji se objevilo několik textových zpráv od Harveyho a Dianne.

Harvey: *Ahoj, tak co, jak to dopadlo?*

Bruce: *Vinen, jak jinak?*

Harvey: *To mě mrzí, chlape. Co rozsudek?*

Bruce: *Pět týdnů podmínka a návrh pět týdnů veřejně prospěšných prací.*

Harvey: *Ne...*

Dianne: *To je půlka léta! A za chvíli je maturita a maturitní slavnost! Řekli ti, kde budeš dělat?*

Bruce: *Ještě ne.*

Na to Harvey neodpověděl, ale Dianne obratem poslala řadu smutných smajlíků. *Brzy někam vyrazíme*, napsala pak. *Oslavíme, žeš to vůbec přežil. Stejně máme zpoždění s narozeninovou večeří.* Krátká odmlka. *Budeš v pořádku, jo?*

Bruce se pousmál. *Díky*, odepsal.

Právě si říkal, jak dlouho asi ještě bude muset čekat, když do místnosti vstoupili dva policisté. Jeden z nich mu naznačil, aby s nimi šel ven. „Můžete odejít. Odvezeme vás domů. Čeká tam na vás váš poručník a detektiv Draconová.“

„Detektiv Draconová?“ opáčil Bruce, když vycházel ze dveří.

„Probírá s panem Pennyworthem váš trest.“ Policista zřejmě považoval za zbytečné o tom dál mluvit a nechal Bruce spekulovat, co je ta Draconová asi zač.

O půl hodiny později zastavili u honosné zlacené brány sídla. Odsud už viděli čtyři sloupy po stranách vchodu do domu a kamenné schodiště vedoucí k mohutným dvoukřídlým dveřím. Všechny čtyři rohy budovy byly zakončeny věží o výšce tří pater. Štěrkovou cestu vedoucí od brány ke schodišti lemovaly železné kandelábrý. Protože bylo teprve časně odpoledne, lucerny byly zhasnuté.

Před branou stálo modré auto s výrazným bílým nápisem POLICIE GOTHAM na dveřích. Vedle místa řidiče stál Alfred a po jeho boku žena v lehké hedvábné halence, která kontrastovala s její tmavou pokožkou. Dlouhý hnědý kabát měla přehozený přes ramena. Když přijeli, zpozorněla. Zatímco Alfred mu krátce zamával, žena probodávala Bruce pohledem.

„Nechali jste mě čekat,“ řekla policistovi, který je přivezl.

„Promiňte, ale uvízli jsme v zácpě.“

„Bruci,“ řekl Alfred a sklonil se k otevřenému okénku. „Tohle je detektiv Draconová.“

Vyšetřovatelka se opřela dlaní o spuštěné okénko. Bruce si všiml prostých stříbrných prstenů na tmavých prstech a dokonale lesklých